

Sygn. akt **X Kz 68/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie

Przewodniczący - **Sędzia SO Bogusław Orzechowski (spr.)**

Sędziowie: SO Grażyna Puchalska

SO Agnieszka Zakrzewska

Protokolant: sekr. sąd. Monika Parda

przy udziale Prokuratora: Wiesława Kwiatkowskiego

w sprawie przeciwko **M. G. i in.**

oskarżonych z **art. 190a § 1 k.k. i in.**

zażalenia pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych oraz prokuratora

na postanowienie Sądu Rejonowego dla W. z dnia 28 października 2013r.

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla W.

UZASADNIENIE

Zażalenia są zasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego sąd I instancji naruszył przepis art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem decyzja merytoryczna o umorzeniu postępowania podjęta została przedwcześnie. Wskazać należy, że „umorzenie postępowania przed rozprawą na posiedzeniu w trybie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. może nastąpić w oparciu o art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. tylko wówczas, gdy w sposób oczywisty z zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału dowodowego wynika, że zarzucony oskarżonemu czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Takie orzeczenie opierać się musi wyłącznie na niebudzących wątpliwości materiałach dowodowych. Gdy jednak zebrane dowody nie mają jednoznacznego wyrazu, gdy dokonanie trafnych ustaleń faktycznych, co do istotnych okoliczności czynu wymaga gruntownego zbadania i wieloaspektowej krytycznej oceny materiału dowodowego, to oczywiste jest, że umorzenie postępowania na posiedzeniu przed rozprawą nie jest dopuszczalne.” (w ten sposób – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2005 roku, sygn. akt V KK 143/05. OSNwSK 2005/1/1650).

W ocenie sądu odwoławczego, w przedmiotowej sprawie dopiero przeprowadzenie pełnego postępowania dowodowego pozwoli poczynić stanowcze ustalenia faktyczne wskazujące na istnienie bądź nie w zarzucanych oskarżonym przestępstwach znamion czynu zabronionego. W ocenie Sądu Okręgowego bowiem bez przeprowadzenia postępowania dowodowego oraz oceny zgromadzonego materiału dowodowego nie jest możliwe na obecnym etapie postępowania poczynienie ustaleń odnośnie winy oskarżonych: M. G. oraz D. S. odnośnie zarzucanych im przestępstw z art. 288 § 1 k.k. Powyższe odnosi się również do przestępstwa stalkingu zarzuconego oskarżonej M. G..

Tym samym Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska, iż w niniejszej sprawie na obecnym etapie postępowania możliwe było dokonanie prawidłowej oceny zachowania oskarżonych: D. S. oraz M. G. w świetle przesłanek art. 288 § 1 k.k. oraz art. 190 a § 1 k.k. i stwierdzenie, że zachowanie oskarżonych nie nosiło znamion czynu zabronionego. W związku z tym uznać należy, iż rozstrzygnięcie sądu I instancji było przedwczesne.

W ocenie Sądu Okręgowego sąd I instancji naruszył także przepis art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k., albowiem decyzja merytoryczna o umorzeniu postępowania podjęta została przedwcześnie. Sąd ma możliwość umorzenia postępowania karnego przed rozprawą, z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia (art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k.), tylko w sytuacji, gdy mimo kompleksowego zgromadzenia dowodów, bez dokonywania oceny poszczególnych dowodów pod względem merytorycznym, - nie ma żadnych podstaw do oskarżenia danej osoby o zarzucany jej czyn.

Tymczasem, w niniejszej sprawie sytuacja taka nie występuje, co zresztą wprost wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia. Zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje na jednolitą wersję zdarzeń, a wręcz przeciwnie – nie można na tym etapie postępowania, bez szczegółowej oceny dowodów, wykluczyć, iż prawdziwa jest wersja zdarzeń przedstawiona w akcie oskarżenia. Na niejednolitą wersję zdarzenia wskazuje również sam Sąd Rejonowy w treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia podnosząc, że jedynym dowodem świadczącym, iż doszło do popełnienia zarzucanego oskarżonej czynu w postaci kradzieży kosmetyczki o wartości 1000 zł są zeznania A. G..

Dla prawidłowego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie konieczne będzie zatem przeprowadzenie postępowania dowodowego na rozprawie głównej i dopiero po bezpośrednim zetknięciu się z przesłuchiwanymi osobami możliwe będzie wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak na wstępie.